

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała-Koziol

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu w dniu 25.11.2019 r. na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **w W.**

przeciwko: **A4 (...) sp. z o.o. we W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. we W. na rzecz strony powodowej (...) w W. reprezentowanego przez Marszałka Województwa (...) kwotę 7.657,37 zł (siedem tysięcy sześćset pięćdziesiąt siedem złotych 37/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 8.09.2017 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kwot wypłaconych w związku z niewypłacalnością pozwanej;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. przyznaje kurator P. M. kwotę 1355,90 zł od Skarbu Państwa - kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia tytułem wynagrodzenia i zwrotu wydatków;

IV. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20.11.2017 r. strona powodowa (...) **z siedzibą w W.** reprezentowany przez Marszałka Województwa (...) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej A4 (...) sp. z o.o. we W. kwoty 7.657,37 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8.09.2017 r. do dnia zapłaty, zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych i ustanowienie kuratora dla strony pozwanej nieposiadającej organów. W uzasadnieniu podniósł, że zgodnie z przepisami wypłacił należną pracownikowi kwotę, przez co z mocy prawa przeszło na Fundusz roszczenie do pracodawcy o jej zwrot.

Na wniosek strony powodowej Sąd postanowieniem z dnia 8.04.2019 r. ustanowił dla pozwanej kuratora z uwagi na braki w organie strony pozwanej, uniemożliwiające jej reprezentację.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) **sp. z o.o. we W.** wniosła o oddalenie powództwa, przyznanie kosztów kuratorowi i zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, ewentualnie nieobciążanie strony pozwanej kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że strona powodowa nie wykazała przesłanek, które uzasadniałyby zasądzenie dochodzonej przez nią kwoty, przedłożyła wyłącznie dokumenty prywatne, nie

wykazała również, by pozwana była w ogóle niewypłacalna. Z ostrożności wniosła o zastosowanie art. 102 k.p.c. w przypadku uwzględnienia powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Prawomocnym wyrokiem zaocznym z dnia 22.02.2017 r. w sprawie VIII P 832/16 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia zasądził od (...) sp. z o.o. we W. na rzecz D. J. kwotę 3.492,72 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i kwotę 5.238,81 zł tytułem wynagrodzenia za lipiec i część sierpnia 2016 r. Ponadto Sąd ustalił, że strony łączyła umowa o pracę na czas nieokreślony od dnia 15.12.2015 r. do 2.09.2016 r.

Pismem z dnia 28.06.2017 r. Naczelnik (...) we W. poinformował stronę powodową, że podmiot (...) sp. z o.o. we W. nie posiada zaległości podatkowych, nie wpłynęła deklaracja PIT-4R za okres od 1.01.2016 r. do 31.12.2016 r., jako płatnik nie złożył do Urzędu żadnej deklaracji, w okresie od 1.01.2016 r. do 31.12.2016 r. złożył deklaracje podatku od towarów i usług za okres od stycznia 2016 r. do czerwca 2016 r. i był zarejestrowany jako czynny podatnik podatku VAT od 15.01.2016 r. do 7.02.2017 r.

Dowody: wyrok k. 74, 75

pismo z 28.06.2017 r. k. 72

(...) z siedzibą w W. dokonał analizy przesłanek odpowiedzialności (...) sp. z o.o. we W. i ustalił, że w przypadku (...) sp. z o.o. we W. wystąpiła przesłanka niewypłacalności, o której mowa w art. 8a ustawy z dnia 13.07.2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, tj. niezaspokojenie roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przed pracodawcą, trwającego dłużej niż 2 miesiące. Za datę wystąpienia niewypłacalności uznano 8.04.2017, tj. 2 miesiące i 1 dzień od daty 7.02.2017 r., tj. daty wyrejestrowania Spółki jako podatnika VAT i złożenia ostatniego dokumentu do ZUS.

Dowód: analiza k. 71

(...) z siedzibą w W. na podstawie wniosku byłej pracownicy (...) sp. z o.o. we W. D. J. dokonał w dniu 7.09.2017 r. wypłaty kwoty 6.858,23 zł z tytułu wynagrodzenia za pracę, wynagrodzenia za czas choroby, o którym mowa w art. 92 k.p. oraz ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Ponadto dokonał obliczenia i opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne finansowanych ze środków pracodawcy w łącznej kwocie 799,14 zł.

Dowody: pismo (...) k. 8

dowody wypłaty k. 9-12

Pismem z dnia 6.10.2017 r. (...) z siedzibą w W. wezwał A4 (...) sp. z o.o. we W. do zapłaty uiszczonej kwoty.

Dowody: wezwanie do zapłaty k. 13

Pozwana nie uiściła żądanej przez powoda kwoty.

Dowód: bezsporne

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa (...) z siedzibą w W. domagała się w niniejszej sprawie zasądzenia od strony pozwanej (...) sp. z o.o. we W. kwoty 7.657,37 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8.09.2017 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kwoty wypłaconej byłej pracownicy pozwanego z uwagi na niewypłacalność pracodawcy.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że spory dotyczące zwrotu świadczeń wypłaconych przez (...) przeciwko pracodawcy nie są związane ze stosunkiem pracy i należą do kognicji wydziałów cywilnych (por. uzasadnienie postanowienia SA w łodzi z 28.03.1995 r. I Acz 100/95). W niniejszej sprawie powództwo z dnia 20.11.2017 r., skierowane do wydziału cywilnego, zostało przekazane do rozpoznania wydziałowi pracy. Rozpoznanie sprawy przez inny niż właściwy funkcjonalnie wydział sądu nie skutkuje nieważnością postępowania, o ile sąd orzekł we właściwym składzie (tu: 1-osobowo) i we właściwym trybie. W niniejszej sprawie pilne rozpoznanie sprawy było ponadto celowe z uwagi na czas trwania sprawy i ekonomikę procesu.

Po wtóre podkreślenia wymaga, że w wyniku wejścia w życie ustawy z 15.07.2017 r. o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych art. 8a utracił w 5.09.2017 r. moc obowiązującą. De lege lata faktyczne zaprzestanie prowadzenia działalności przez pracodawcę nie jest już samodzielną przesłanką niewypłacalności pracodawcy. Na skutek wprowadzonej zmiany nie jest już możliwe ustalenie faktycznego zaprzestania prowadzenia działalności w rozumieniu art. 8a u.o.r.p., które przypadłoby po 4.09.2017 r. Faktyczne zaprzestanie prowadzenia działalności przez pracodawcę zostało obecnie uregulowane jedynie jako przesłanka wypłaty zaliczki na poczet niezaspokojonych roszczeń pracowniczych w art. 12a u.o.r.p. Jednakże, jak wskazuje M. M. w komentarzu do art. 8a w/w ustawy (w: Ochrona roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Komentarz, wyd. II), na mocy art. 3 ustawy nowelizującej w przypadku zaistnienia, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, niewypłacalności pracodawcy, o której mowa w art. 3-6, art. 8 i art. 8a ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy dotychczasowe. Oznacza to, że nadal możliwa będzie wypłata świadczeń na podstawie art. 8a u.o.r.p., jeżeli faktyczne zaprzestanie prowadzenia działalności przez pracodawcę zaistnieje przed 5.09.2017 r.

Zgodnie z art. 8 a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13.07.2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w brzmieniu aktualnym dla ustalenia przesłanek niewypłacalności pracodawcy przez Fundusz (analiza - lipiec 2017 r., niewypłacalność ustalona na dzień 8.04.2017 r.), niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące (ust.1). Datą wystąpienia niewypłacalności pracodawcy jest dzień upływu terminu, o którym mowa w ust. 1 (ust. 2).

W postępowaniach, o których mowa w ustawie ustawy z dnia 13.07.2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149 i 650), z wyjątkiem przepisów dotyczących wydawania decyzji i postanowień. Odpowiednie zastosowanie znajdować będą również przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego o dowodach. Zgodnie z art. 75 k.p.a. jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy i nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny. W przypadku postępowania o wypłatę świadczeń z (...) kwestie dowodów precyzuje dodany nowelizacją z 20.07.2017 r. art. 22b u.o.r.p. oraz rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z 24.10.2017 r. w sprawie wykazów, wniosków i wypłat z (...). Przepisy te wprowadzone zostały po dokonaniu analizy przesłanek niewypłacalności przez Fundusz w niniejszej sprawie, de facto porządkują one jednak kwestię dowodów w postępowaniu o wypłatę świadczeń przez Fundusz.

Zgodnie z art. 22b u.o.r.p. marszałek województwa, o którym mowa w art. 15 ust. 3, w prowadzonych postępowaniach o wypłatę świadczeń, o których mowa w art. 12a, 14 i 15a, a także przy dochodzeniu zwrotu wypłaconych świadczeń, ma prawo do: 1) uzyskiwania pisemnych informacji i dokumentów dotyczących składania deklaracji i opłacania należnych podatków, na wniosek składany do urzędu skarbowego; 2) uzyskiwania pisemnych informacji i dokumentów dotyczących ustaleń dokonanych w ramach przeprowadzonych u pracodawcy kontroli i inspekcji, na wniosek składany do Państwowej Inspekcji Pracy; 3) uzyskiwania danych zgromadzonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych na kontach płatników składek i kontach ubezpieczonych, na wniosek zawierający dane identyfikacyjne płatnika składek lub ubezpieczonego, określone w art. 50 ust. 7 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 963, 1247, 1579 i 1810); 4) wglądu do akt sądowych w postępowaniach w przedmiocie ogłoszenia upadłości

pracodawcy, postępowaniach upadłościowych i postępowaniach restrukturyzacyjnych oraz do uzyskiwania z tych akt pisemnych informacji i dokumentów, na wniosek składany do sądu upadłościowego lub restrukturyzacyjnego; 5) wglądu do akt egzekucyjnych dotyczących prowadzonych przeciwko pracodawcy postępowań egzekucyjnych oraz do uzyskiwania z tych akt pisemnych informacji i dokumentów, na wniosek składany do organów egzekucyjnych – w zakresie niezbędnym dla prowadzonych postępowań". Również rozporządzenie precyzuje dowody, jakie powinny być załączone do wniosków o wypłatę świadczeń. Z treści art. 22b i rozporządzenia wynika, że w postępowaniu o wypłatę świadczeń z (...) dowodami są przede wszystkim dokumenty – wydaje się również, że w większości przypadków będą one wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy. Do dokumentów stosuje się art. 76 k.p.a., zgodnie z którym dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy państwowe w ich zakresie stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone (por. komentarz Moniki Latos - Miłkowskiej do art. 18 w/w ustawy w: Ochrona roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Komentarz, wyd. II).

Z powyższego wynika, że wbrew zatem stanowisku strony pozwanej, strona powodowa ustalając istnienie przesłanek jej odpowiedzialności wobec pracownika z tytułu niewypłacalności pracodawcy, oparła się na dokumentach urzędowych, nie zaś prywatnych, i na ich właśnie podstawie ustaliła czy, a jeśli tak – od kiedy - pozwany jest podmiotem niewypłacalnym i jak kształtuje się odpowiedzialność Funduszu wobec pracownika, który wniósł o wypłatę świadczeń z tytułu niewypłacalności pracodawcy.

W ocenie Sądu Rejonowego strona powodowa wykazała przesłanki uznania pozwanej za pracodawcę niewypłacalnego z dniem 8.04.2017 r., wykazała podstawy ustalenia wierzytelności pozwanej wobec byłego pracownika D. J. i udowodniła fakt wypłaty należnych pracownikowi i ZUS kwot. Strona pozwana nie podniosła żadnych argumentów, które podważyłyby zasadność analizy przesłanek niewypłacalności (...) sp. z o.o. we W., w szczególności nie podważyła faktów ustalonych przez Fundusz w zakresie daty wyrejestrowania pozwanej jako podatnika VAT i złożenia dokumentu do ZUS, ustalonych przez Fundusz na podstawie pisma (...) Oddział w S. z 29.05.2017 r. i pisma Naczelnika (...) we W. z dnia 28.06.2017 r. W ocenie Sądu Rejonowego prawidłowość ustalenia przez stronę powodową daty niewypłacalności pozwanego nie budzi wątpliwości.

Strona pozwana nie podniosła również żadnych argumentów przeciwko prawidłowości ustalenia wysokości kwoty należnej D. J. ze środków Funduszu. Kwota ta, co wykazała strona powodowa, została wypłacona D. J. jako byłemu pracownikowi w dniu 7.09.2017 r.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 13.07.2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, przekazanie środków finansowych Funduszu na wypłatę świadczeń, a także wypłata świadczeń ze środków Funduszu powoduje z mocy prawa przejście na marszałka województwa, działającego w imieniu dysponenta Funduszu, roszczenia wobec pracodawcy albo innej osoby zarządzającej majątkiem pracodawcy, w szczególności likwidatora albo członka zarządu, albo roszczenia do masy upadłości o zwrot wypłaconych świadczeń.

W niniejszej sprawie przesłanki, o którym mowa w cytowanym wyżej przepisie, zostały spełnione.

Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od strony pozwanej (...) sp. z o.o. we W. na rzecz strony powodowej (...) w W. reprezentowanego przez Marszałka Województwa (...) kwotę 7.657,37 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8.09.2017 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kwot wypłaconych w związku z niewypłacalnością pozwanej. Od chwili przejścia roszczenia na Fundusz na podstawie art. 23 w/w ustawy, roszczenie to staje się wymagalne względem Funduszu i od tego momentu Funduszowi przysługują odsetki (tak M. Latos – Miłkowska w komentarzu do art. 23 w/w ustawy w: Ochrona roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Komentarz, wyd. II).

W punkcie II na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego uznając, że nie zachodzi podstawa do zastosowania zasady słuszności i odstąpienia od obciążania strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę powodową jedynie z uwagi na stwierdzoną przez FGŚP niewypłacalność. Zastosowanie zasady słuszności jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek. Strona

pozwana nadal istnieje, nie zgłoszono wniosku o jej upadłość. W ocenie Sądu zasądzenie od strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez stronę powodową nie kłóci się z zasadami współżycia społecznego, a w szczególności nie prowadzi do rozstrzygnięcia, którego zaakceptowanie nie jest możliwe z uwagi na zasadę sprawiedliwości. Czym innym jest w ocenie Sądu Rejonowego okoliczność ewentualnego braku środków na spłatę zobowiązań, czym innym zaś uznanie, że obciążenie strony przegrywającej sprawę kosztami zastępstwa procesowego przeciwnika jest niesłuszne z zasady.

Wniosek o uzasadnienie wyroku został ograniczony do punktów I i II.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.